

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **I. M.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, IČO 66003008
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2019, č. j. 149/2019-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 15. 10. 2018, č. j. MHMP 1628202/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), pouze ve výroku o splatnosti pokuty, jinak bylo rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě a podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, přičemž žalobci byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul prvostupňové řízení následovně. Kontrola byla zahájena kontrolní jízdou vozidlem Renault Clio (dále jen „vozidlo“), které řídil pan K. T. G. (dále jen „řidič“). Dne 19. 7. 2018 byl vypracován protokol o kontrole na základě faktury vydané společností Uber, fotografie zachycující vozidlo a dokladů předložených při kontrole, zdokumentované objednávky a údajů z rejstříku. Žalobce proti kontrolním zjištěním uplatnil námitky, ve kterých namítal, že se na danou přepravu neměl vztahovat zákon o silniční dopravě.
4. Prvostupňový orgán s žalobcem následně zahájil řízení o přestupku, jehož předmětem bylo podezření, že se žalobce dopustil spáchání přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě v souvislosti s porušením povinností podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě tím, že žalobce nezajistil, aby byl při poskytování přepravy formou taxislužby dne 2. 4. 2018 v čase od 21:32 do 21:42 hod, na trase ul. U výstaviště 7, Praha 7 – ul. Sokolovská 138, Praha 8, ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie; § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě tím, že dne 2. 4. 2018 v čase od 21:32 do 21:42 hod, na trase ul. U výstaviště 7, Praha 7 – ul. Sokolovská 138, Praha 8, žalobce provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
5. Prvostupňový orgán následně vyzval žalobce k doložení jeho osobních a majetkových poměrů. Žalobce k tomu zaslal vyjádření, v němž uvedl, že jej nelze postihovat jako „klasického“ taxikáře, neboť přeprava prostřednictvím aplikace Uber není „klasickou“ taxislužbou. Prvostupňový orgán však žalobcovým námitkám prvostupňovým rozhodnutím nevyhověl, uznal jej vinného z projednávaných přestupků a uložil mu pokutu ve výši 150 000 Kč.
6. Žalovaný v návaznosti na odvolání žalobce vypořádal odvolací námitky v napadeném rozhodnutí následovně. Žalobce v odvolání namítal, že prvostupňový orgán nesprávně posoudil jeho jednání. Podle žalobce nemohlo dojít k porušení ustanovení upravující „klasickou“ taxislužbu, neboť žalobce vykonával přepravu pouze na základě smlouvy. Podle jím citovaných usnesení Vrchního soudu v Olomouci přeprava skrz aplikaci Uber není „klasickou“ taxislužbou. Dle žalovaného však daná usnesení nejsou přílehlavá a byla také již překonána. Na předmětnou přepravu dopadala právní úprava provozování taxislužby, jejímž základním předpokladem je držení koncese, což žalobce splnil. Následnou povinností je použít vozidlo zapsané v evidenci. Právě tuto povinnost žalobce spolu s absencí dokladu o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie porušil. Námitky žalobce v oblasti ceny přepravy žalovaný odmítl s tím, že porušení cenových předpisů nebylo předmětem řízení.
7. Jako nejzávažnější přestupek bylo hodnoceno to, že žalobce provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo vozidlem taxislužby. Žalovaný se s tímto hodnocením ztotožnil. V

daném případě navíc žalobce provozoval taxislužbu vozidlem, které bylo podle osvědčení o registraci vozidla nákladním vozidlem a nesplňovalo základní předpoklad pro zápis vozidla do evidence.

8. Závažnost jednání byla hodnocena jako vysoká, neboť zjevnou motivací byla snaha používat aplikaci k provozování taxislužby za nízkého rizika kontroly. Žalobce nejen že nesplnil informační povinnosti, ale především narušil podnikatelské prostředí.
9. K námitce žalobce, že sankce byla likvidační a odůvodněna zastaralými rozhodnutími, žalovaný poukázal na to, že prvostupňový orgán žalobce požádal o součinnost při doložení osobních a majetkových poměrů, která nebyla poskytnuta. Poukazovaná rozhodnutí se sice netýkaly přímo projednávaných přestupků, avšak týkaly se porušení povinností při provozování taxislužby a posouzení likvidačního dopadu pokuty. Co se týče likvidačního potenciálu sankce, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který neshledal pro fyzickou osobu podnikající pokutu ve výši 100 000 Kč likvidační. V nynějším případě je obviněným také fyzická osoba podnikající, k porušení zákona došlo o více než 11 let později a průměrná hrubá mzda v době spáchání přestupků žalobce byla přibližně dvakrát vyšší než v době rozhodování Nejvyššího správního soudu. Uložená pokuta sice je pro žalobce citelná, avšak není likvidační. Žalobci bylo možno za přestupek uložit pokutu až do výše 350 000 Kč.
10. Přestupek spočívající v nezajištění, aby ve vozidle používaném k podnikání byl při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání, byl hodnocen prvostupňovým orgánem jako méně závažný, neboť žalobce je držitelem koncese pro provozování silniční motorovou dopravu – osobní provozovanou vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče a absenci dokladu o oprávnění k podnikání je možno hodnotit jako formální pochybení. Jako k přitěžující okolnosti bylo přihlédnuto, že se žalobce současně dopustil přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě. Současně byly žalovaným při stanovení výše pokuty zohledněny další skutečnosti jako poskytnutí přepravy vozidlem, u něhož nebyl splněn základní předpoklad, když vozidlo nebylo zařazeno do kategorie podle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů. Žalovaný dále hodnotil neoznačení vozidla střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně a jménem a příjmením, popř. obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle tak, že tato jednání umožnila žalobci, aby byl v provozu neseznatelný pro kontrolní orgány a pro účastníky silničního provozu, a nevybavení vozidla taxametrem, kdy podle skutečností uvedených v odvolání bylo jízdné stanoveno na základě přepravní vzdálenosti nezměřené úředně ověřeným měřidlem. Současně bylo zohledněno, že předmětná přeprava nebyla poskytnuta řidičem, který je držitelem oprávnění taxislužby. Dle žalovaného byl předmětnou přepravou ohrožen veřejný zájem na bezpečnosti cestujících i silničního provozu.
11. Prvostupňový orgán uložil žalobci pokutu podle skutku nejpřísněji trestného a ke spáchání druhého přestupku přihlédl jako k přitěžující okolnosti. Nevyužil tak možnost uložit žalobci pokutu podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve vyšší sazbě, s čímž souvisela i námitka žalobce týkající se snížení horní sazby pokuty z 500 000 Kč na 350 000 Kč, kdy žalobce poukázal na to, že došlo ke snížení horní sazby pokuty za

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

přestupek a prvostupňový orgán přesto podstatně zvýšil pokutu oproti výši pokut, které ukládal za totožné přestupky dříve. Žalovaný k tomu uvedl, správní orgány jsou oprávněny při ukládání trestu za více přestupků uložit pokutu ve vyšší sazbě, v daném případě byla horní hranice pokuty ve vyšší sazbě za projednávané skutky 420 000 Kč. V rámci řízení o uložení pokuty za porušení zákona o silniční dopravě je ukládání pokuty za více přestupků velmi obvyklé. Dle žalovaného bylo nutné posuzovat daný případ s ohledem na vývoj náhledu na charakter činnosti dopravců a řidičů využívajících aplikaci Uber. V posuzovaném případě byla dlouho před spácháním přestupků medializována stanoviska týkající se provozování taxislužby prostřednictvím aplikace Uber. Žalobce nemůže očekávat, že budou ukládány stejné sankce, nemají-li dostatečný účinek. Žalovaný vzal v úvahu skutečnost, že žalobce nebyl dosud pravomocně sankcionován. Prvostupňovým orgánem byly za obdobné skutky v první třetině roku 2018 v Praze ukládány pokuty v rozmezí 100 000 až 150 000 Kč. Prvostupňový orgán při stanovení výše pokuty zohlednil, že přeprava byla poskytnuta nákladním vozidlem a řidičem, u něhož nebyla provedena lustrace vedoucí ke zjištění, zda neznamená zvýšené riziko pro cestující či účastníky silničního provozu. Při uložení pokuty ve výši necelé poloviny zákonné sazby podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky za spáchání dvou přestupků nebylo možné bez dalšího předpokládat, že by tato pokuta měla být nepřiměřená nebo nepředpokládaná, neboť prvostupňovým orgánem jsou ukládány pokuty v obdobné výši za srovnatelná porušení povinností při provozování taxislužby v Praze v posuzovaném období.

12. Žalobce doložil deset rozhodnutí prvostupňového orgánu a žalovaného týkající se porušení zákona o silniční dopravě v souvislosti s poskytnutí přepravy jinými dopravci, která byla zprostředkována aplikací Uber. Žalovaný však neshledal v daných případech nesoulad mezi výší uložené sankce v projednávaném případě a žalobcem doloženými případy, neboť tři rozhodnutí se týkají období přeprav realizovaných září 2016 až únor 2017 a zbylá rozhodnutí se týkají přeprav poskytnutých osobami, které byly držitelé oprávnění řidiče taxislužby, a současně není uvedeno, že se přeprava uskutečnila nákladním vozidlem. Podle žalovaného výše pokuty odpovídala výši ukládaných pokut za porušení stanovené povinnosti při provozování taxislužby v Praze. V důsledku absence zápisu vozidla v evidenci vozidel taxislužby a následnou navazující povinnost označení vozidla taxislužby bylo narušeno podnikatelské prostředí. Pro zmírnění dopadů mohl žalobce žádat o rozložení úhrady do splátek.
13. V závěru se žalovaný ohradil vůči tvrzení žalobce, že správní orgány mohou „chtít“ někoho postihovat. Prvostupňový orgán má dozor nad úsekem silniční dopravy svěřený zákonem.
14. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

15. Žalobce v podané žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech z důvodu zatížení správní řízení takovými vadami, které způsobují nezákonnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

16. Vady řízení a nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřuje v porušení řádného dokazování, v nesprávném znění tzv. právní věty výroku rozhodnutí a v nezákonném ukládání sankce.
17. Žalobce v prvním žalobním bodu popírá, že by správní orgány mohly vycházet z protokolu o kontrole jako z listiny, která je nadána pravdivostí a správností bez řádného dokazování. Protokol o kontrole je pouhým podkladem pro správní orgán k úvaze, aby případně zahájil správní řízení o přestupku nebo nikoliv. Žalovaný rezignoval na výsledcích kontrolující osoby, a tím zatížil řízení nezákonností a tedy skutkový stav nebyl prokázán bez důvodných pochybností.
18. V druhém žalobním bodu žalobce namítá nesrozumitelnost výroku rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, konkrétně, že není zřejmé, jakého porušení povinnosti se měl dopustit, když § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě hovoří v jednotlivých bodech o více různých dokladech, které mají být dle konkrétní situace a zejména typu přepravy ve vozidle. Z takové tzv. právní věty prvostupňového rozhodnutí není tedy možné seznat, jakého porušení a jaké povinnosti se žalobce dopustil. Z výroku o vině v rozhodnutí o přestupku musí být zřejmé, jaký přestupek a v jakých znacích porušení povinnosti považovaly správní orgány za naplněný. Právní úprava obsahu výroku rozhodnutí totiž v § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. jasně stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se mj. uvede též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku. Žalobce uvádí, že se nejedná o formální chybu, a to proto, že § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě stanoví, že dopravce se dopustí přestupku tím, že poruší § 9 odst. 2 nebo 4 zákona o silniční dopravě (jedná se o širší paletu situací, které může přestupce porušit). Až konkrétním porušením povinnosti (uvedeným správně v právní větě) může být naplněna skutková podstata přestupku. Proto konkrétní vada tzv. právní věty v prvostupňovém rozhodnutí, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, způsobuje, že takové rozhodnutí je nesrozumitelné a je nutno jej jako nezákonné zrušit.
19. Ve třetím žalobním bodě žalobce rozvíjí nezákonnost uložení sankce, která dle jeho názoru spočívá v uložení pokuty v nepřiměřené výši, a to v důsledku neporovnání případu žalobce se skutkově shodnými jinými případy, při rozkolísaném názoru na posuzování dopravy přes aplikaci Uber, rozhodování správních orgánů na politické zadání, nestálé judikatorní praxi a apriorních úvahách žalovaného ohledně přepravy prostřednictvím aplikace Uber jako o organizované skupině. V uvedeném se žalobce domáhal dokazování rozhodnutími žalovaného za obdobné skutky ve stejném období a za období let 2017 až 2018, které má předložit žalovaný, neboť žalobce nedisponuje databází takových rozhodnutí.
20. Žalobce dále uplatnil námitky proti úvaze žalovaného, do níž z hlediska stanovení výše pokuty byla jako přítěžující okolnost vzato nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Nelze totiž jako přítěžující okolnost vybírat ty skutečnosti, které jsou postižitelné jinými skutkovými podstatami. Pakliže se má dodržet elementární zásada *nulla poena sine lege*, nelze připustit postupy obou správních orgánů, kdy si jako přítěžující okolnosti vyberou další skutkové podstaty jiných přestupků a tyto vlastně inkorporují do skutkové podstaty vytýkaného přestupku (a to účelově zastřeně tím, že takovou skutkovou podstatu považují za přítěžující okolnost). *De facto* tedy trestají žalobce i za jiný přestupek, který z podstaty vytýkaného jednání trestat

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nemohou. Za takovou okolnost považoval žalobce zjištění správního orgánu, že vozidlo, s nímž byla uskutečňována přeprava, nebylo předepsaným způsobem vybaveno střešní svítilnou s nápisem TAXI, jménem a příjmením dopravce) a vybaveno taxametrem, přičemž žalobce citoval úvahy prvostupňového orgánu. Ve sledu uvedeného žalobce namítal, že takové úvahy překračují meze zákonného trestání přestupkových jednání a prvostupňové rozhodnutí je vnitřně rozporné, zmatečné a nepřezkoumatelné. Na jednu stranu se v něm uvádí, že ve správním řízení trestním je sankcionován žalobce pouze za to, že jeho vozidlo nebylo řádně vedeno v evidenci vozidel taxislužby a že nebyl ve vozidle doklad oprávnění k podnikání. Ve skutečnosti však správní orgány postihují žalobce i za jiné jednání, jehož prokazováním se v přestupkovém řízení nijak nezabývaly (protože nebylo předmětem přestupkového řízení), tedy vlastně za to, že jeho vozidlo nebylo řádně označeno a vybaveno. Žalovaný, který aproboval postup prvostupňového orgánu a aproboval i jeho úvahy o přitěžujících okolnostech, tak postupoval nezákonným způsobem, čímž bylo rovněž zasaženo i do práva žalobce na obhajobu a na spravedlivý proces, když ten měl za to, že s ním je vedeno řízení jen pro určité úzce vymezené jednání.

21. Rovněž úvaha o ohrožení řádného vedení účetnictví při stanovení výše sankce je nezákonná. Objektem žalobci vytýkaného přestupkového jednání není zájem na vedení řádného účetnictví, ale také nemůže být případná v rámci úvahy o přitěžujících okolnostech. Z uvedených skutkových podstat přestupků vytýkaných žalobci zjevně nevyplývá ani to, že by tyto vytýkané přestupky mířily na ochranu spotřebitelů, zejména jak prvostupňový orgán uvádí ve spojitosti s preferencí určitého dopravce a eliminaci takového, se kterým měl spotřebitel negativní zkušenosti [spotřebitel – a cestující – naopak patrně preferuje jízdu prostřednictvím aplikace Uber z hlediska transparentnosti, jinak by ji patrně nevyužíval]. Žalobce tedy odmítá úvahy žalovaného o tom, že dochází k poškozování cestujících/spotřebitelů. Žalovaný nemůže aprobovat ani úvahy prvostupňového orgánu o tom, že přitěžující okolností je to, že dopravce nezajistil, aby byly přepravy poskytnuty řidičem, kteří jsou držiteli oprávnění řidiče taxislužby.
22. Žalobce uvádí, že jednání přičítané mu správními orgány je podřaditelné pod trestní sankcionování ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Žalobce jako obviněný se totiž v řízení brání primárně tomu, co je vymezeno v jeho předmětu. I v řízení trestněsprávním přitom musí žalobce jako obviněný od začátku řízení vědět, co je mu skutečně kladeno za vinu a pro jaké jednání je s ním řízení vedeno. Tento princip byl ze strany prvostupňového orgánu zjevně porušen a i žalovaný, který takový postup aproboval, postupoval nezákonně.
23. Také přihlídnutí k tomu, že byla přeprava poskytnuta „nákladním vozidlem“, je z materiálního pojetí přestupku nesprávné. Žalovaný uvádí, že kontrolní jízda byla uskutečněna vozidlem Renault Clio. Renault Clio je malý automobil, a je tedy zřejmé, že se nejednalo o typické „nákladní vozidlo“, jak by se z odůvodnění napadeného rozhodnutí mohlo dovozovat.
24. K výši pokuty žalobce dále namítal, že odkazy správních orgánů na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu při odůvodňování výše pokuty jsou nepřiléhavé. Jednak je nelze paušalizovat s tím, že se jedná o přestupky v oblasti taxislužby, jednak nelze přebírat, že v jiném rozsudku Nejvyššího správní soud konstatoval, že pokuta ve výši 70.000 Kč, resp. 100.000 Kč nemůže mít likvidační povahu, když se rozhodnutí vůbec netýkala skutku žalobci vytýkanému.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

25. Žalobce dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil individualitu posuzování zásahu pokuty do sféry jednotlivce a namítal, že mu byla uložena nepředvídatelná, nepřiměřená a i likvidační sankce. Z judikatury plyne, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgány i v případě, že účastník odmítne doložit, případně nedoloží své majetkové poměry, mají postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle § 68 odst. 4 trestního zákoníku. To však správní orgány obou stupňů neučinily, přitom je dle žalobce třeba, aby uvedené závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 9/2008-133, byly pečlivěji vykládány v případě fyzické osoby podnikatele. Dle žalobce v rozhodnutích zcela chybí úvahy ohledně stanovení majetkových poměrů žalobce odhadem. Žalobce uvádí, že výčet uvedený v § 37 zákona č. 250/2016 Sb. je pouze demonstrativní, a proto je nutné dovodit, že u fyzické osoby podnikající je nutno k osobním i majetkovým poměrům a to i mimo korektiv likvidační pokuty. Je tomu tak zejména proto, že nynější přestupkové právo je již rekodifikováno s ohledem na systematickou příbuznost s trestním právem v užším slova smyslu a tedy principy trestního práva se zcela nutně využijí i v přestupkovém právu.
26. Žalovaný nijak nerozvíjí, z čeho vycházel při úvaze o majetkových a osobních poměrech žalobce s tím, že uvedl pouze, že případný likvidační dopad se vždy musí posuzovat vůči konkrétní situaci dané osoby, především příjmům a jejímu majetku. Jak vyplývá z údajů živnostenského rejstříku, nemá dopravce pouze oprávnění podnikat v silniční motorové dopravě – osobní provozované vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, ale i v dalších oblastech, jako jsou např. hostinské činnosti, reklamní činnosti, prodeji kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin. Taková obecná úvaha je zcela nedostačující pro kvalifikovaný odhad majetkových poměrů žalobce. Dle žalobce je odkaz na průměrný výdělek v daném podnikatelském segmentu řidičů osobních a malých dodávkových automobilů, taxikáři CZ-ISCO 8322 podmíněně relevantní. Pro rok 2017 je dle sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí průměrný hrubý měsíční výdělek v tomto segmentu 22.040 Kč. Proto i případně tyto souvislosti měl žalovaný při svých úvahách o výši sankce a majetkových poměrech zkoumat, avšak nezkoumal.
27. V závěru žaloby žalobce s odkazem na trestní sankcionování žalobce ve smyslu čl. 6 Úmluvy také namítá, že správní orgány ukládající sankce za správnětrestní jednání pachatelů musejí postupovat tak, aby byla respektována a chráněna osobní svoboda takových pachatelů s ohledem na celkovou délku řízení, trvající přes 17 měsíců. Úvahy správních trestních orgánů o trestu, popřípadě přímo o trestním stíhání v souvislosti s dobou uplynulou od spáchání činů, resp. s ohledem na délku trestního řízení *sensu lato*, musejí být strukturovány do tří rovin: 1) rovina úvah opírajících se o přestupkové předpisy, 2) test proporcionality plynoucí z imperativu právního státu a v něm chápáné osobní svobody (rovina ústavní) a 3) promítnutí nepřiměřené délky řízení do případně ukládaného trestu (rovina mezinárodněprávní odpovědnosti). V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 30 Cdo 3300/2013, ve věci náhrady podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, v němž se tento soud

vyslovuje ke zmírnění zmírnění ukládaného trestu v důsledku nepřiměřeně dlouhého trestního řízení. Dle žalobce žalovaný takové souvislosti vůbec nehodnotil.

28. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí v celém rozsahu a vrátil věc žalovanému k novému rozhodnutí. Pro případ, že by se soud neztotožnil s argumentací žalobce ohledně základu věci, žalobce navrhl, aby soud změnil výši ukládané sankce.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

29. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl následující.
30. Žalobce namítal, že došlo k porušení pravidel dokazování, když bylo mylně vycházeno z toho, že protokol o kontrole je nadán pravdivostí. Dle žalobce tomu tak není a bylo tedy nutné provést výslech kontrolující osoby. Žalovaný k tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž není možné vyloučit situaci, kdy je protokol o kontrole jediným důkazem, a dle níž protokol o kontrole je veřejnou listinou, která, není-li prokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v něm uvedeno. Žalobce své námitky přitom nesměřoval proti faktickým zjištěním, nýbrž proti právní kvalifikaci. Dle Nejvyššího správního soudu není povinností provést výslech, zjistí-li správní orgán veškeré podklady prokazující stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce navíc absenci výslechu namítl až v žalobě. Prvostupňový orgán dle žalovaného nashromáždil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí.
31. Žalobce namítal, že z prvostupňového rozhodnutí nebylo zřejmé, jakého porušení se měl dopustit. Žalovaný však shrnul, že prvostupňový orgán dostatečně vymezil porušenou povinnost. Sám žalobce v žalobě citoval, že šlo o nevybavení vozidla dokladem dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona.
32. Žalobce označil uloženou sankci za nezákonnou a rozporoval její uložení podle skutkových okolností jiných případů bez uvedení spisových značek. Žalovaný k tomu uvedl, že v případech dopravců poskytujících přepravu skrz aplikaci Uber v období první třetiny roku 2018 byly ukládány pokuty v rozmezí 100 000 až 150 000 Kč. Výše pokuty uložená žalobci tak nevybočuje z rozhodovací praxe. Žalobci, respektive jeho právnímu zástupci, jsou navíc výše pokut známy, neboť právní zástupce zastupuje většinu dopravců využívajících aplikaci Uber a jinými případy běžně argumentuje, případně je i přikládá, jak je tomu ostatně i v daném případě.
33. Žalobce dále namítal, že vzhledem k nestálé judikatorní praxi nebylo možné dovozovat, že právní subjekty měly být najisto seznámeny, že přepravy přes aplikaci Uber jsou v rozporu se zákonem o silniční dopravě. Žalovaný namítl, že se žalobce dopustil protiprávního jednání v době, kdy bylo známo, že přepravy přes aplikaci Uber jsou taxislužbou. Tento názor podpořil i Nejvyšší správní soud. Shledá-li Nejvyšší správní soud v takto významné kauze, že provozování dopravy s využitím aplikace Uber je taxislužbou, jedná se o věc obecně známou, obzvláště v situaci, kdy je žalobci poskytována právní podpora a je mu známa judikatura Vrchního soudu v Olomouci. Žalovaný tak shrnul, že v okamžiku provedení přepravy bylo právní povědomí o protiprávnosti provozování taxislužby neevidovaným vozidlem na zcela jiné úrovni než například v roce 2016, kdy byly opravdu ukládány nižší sankce. Argumentaci o nejednoznačném právním prostředí žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

označil za účelovou. Současně žalovaný upozornil na již zmíněnou argumentaci žalobce uvedenou v námitkách proti kontrolním zjištěním, v nichž uvedl, že v době provedení kontroly vykonával taxislužbu na základě předchozí smlouvy. Žalobce neměl pochyby o formě poskytované přepravy a úpravě povinností při provozování vnitrostátní silniční osobní dopravy formou taxislužby v době poskytnutí přepravy. V situaci, kdy je známo, že na činnost dopravce a řidiče poskytující přepravy podle požadavků cestujících zprostředkované aplikací Uber dopadá úprava taxislužby, a žalobce úmyslně podniká v rozporu s právními předpisy, je opodstatněné ukládání vyšších pokut než v předcházejících obdobích. Uložené sankce plní preventivní úlohu a mají zasahovat do majetkové sféry pachatelů. Neodrazují-li sankce od páčání protiprávní činnosti, je důvodné tyto sankce zvýšit. Nelze očekávat, že za určité protiprávní jednání budou ukládány stále stejné sankce. Žalobce, jakožto podnikatel v silniční dopravě, měl či vědět mohl, že se dopouští jednání, které je v rozporu s právními předpisy. Poskytování přeprav vozidlem, které je vozidlem taxislužby, tj. evidované jako podnikatelské vozidlo v evidenci vozidel taxislužby, je jednou ze základních podmínek spolu s povinností vybavit vozidlo, kterým je poskytována přeprava, dokladem o oprávnění k podnikání. Znalost podmínek stanovených pro poskytování přeprav vozidlem do 9 osob včetně řidiče ve vnitrostátní přepravě podle požadavku cestujícího je zřejmá i z udělené koncese silniční motorová doprava – osobní provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče.

34. Co se týče polemiky žalobce s názorem žalovaného vyjádřeného v jiném rozhodnutí o tom, že je možné tamějšího dopravce považovat za člena organizované skupiny, tudíž je možné uložit značnou sankci – je obecně známo, že společnost Uber provozuje aplikaci s velkou mediální podporou vůči cestujícím i organizační podporou vůči dopravcům. Dopravci a řidiči využívající aplikaci Uber v případě kontroly kontaktují stejného právního zástupce se stejnou argumentací. Žalobce tak má v souvislosti s tím k dispozici rozhodovací praxi týkající se jiných dopravců.
35. Žalobce rozporoval hodnocení závažnosti a významu jeho jednání prvostupňovým orgánem. Žalovaný k tomu namítl, že cílem právní úpravy je zájem na zajištění základních podmínek ve veřejné dopravě.
36. Žalobce rovněž namítal, že v rámci správního řízení bylo jako přítěžující okolnosti posouzeno nesplnění dalších povinností předepsaných zákonem o silniční dopravě, které však nebyly samostatně sankcionovatelné, neboť zákon o silniční dopravě váže povinnost jejich plnění na evidenci vozidla taxislužby. Žalovaný k tomu uvedl, že při stanovování výše pokuty je přihlíženo ke komplexnímu plnění zákonných povinností. I když se nejedná o přítěžující a polehčující okolnosti vyjmenované v § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, bývá tato skutečnost předmětem úvah při stanovování výše pokuty. V rámci přímých úvah o uložení správního trestu nicméně žalovaný vycházel z přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona, pro který byla žalobci uložena sankce, a k přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona přihlédl jako k přítěžující okolnosti. Při stanovení výše pokuty byly zohledněny další skutečnosti jako neoznačení vozidla střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně a jménem a příjmením, popř. obchodní firmou nebo názvem žalobce umístěným na vozidle, kdy tato jednání umožnila žalobci, aby byl v provozu neseznatelný pro kontrolní orgány a pro účastníky silničního provozu, nevybavení vozidla taxametrem jakožto úředně ověřeným měřidlem. Současně bylo zohledněno, že řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby a přeprava

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

byla poskytnuta nákladním vozidlem. V případě poskytnutí přepravy vozidlem M1 a L a splnění výše uvedených podmínek stanovených pro taxislužbu jako pohotovostní přepravu by projednávání přestupek nebyl hodnocen jako přestupek s vysokou závažností a významem, ale jako administrativní delikt, neboť v takovém případě by nedošlo k významnému porušení veřejného zájmu na ochraně trhu a narušení jednotných podmínek podnikání i na ochraně spotřebitele. Žalovaný při stanovení výše pokuty zohlednil, že při přepravě byl narušen i veřejný zájem na bezpečnosti cestujících a silničního provozu, když byla poskytnuta přeprava řidičem, který nebyl lustrován s ohledem na rizikové přestupky či trestné činy pro cestující a účastníky silničního provozu, které byly stanoveny zákonodárci jako překážka pro provádění práce řidiče taxislužby. Žalovaný uvedl, že při ověřování splnění podmínek pro udělení oprávnění řidiče taxislužby dochází u cizích státních příslušníků rovněž k prověření trestního rejstříku v domovské zemi a skutečnosti, jestli má žadatel o oprávnění řidiče taxislužby nějakou formu povoleného pobytu na území České republiky. V tomto případě byla poskytnuta přeprava řidičem, který byl do aplikace Uber přihlášen jako „Vasil“, což však neodpovídalo jménu řidiče. Žalovaný tedy shrnul, že došlo k ohrožení veřejného zájmu na zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu.

37. K námitce žalobce, že vozidlo nebylo typické nákladní vozidlo, ale malý automobil, žalovaný uvedl, že na osvědčení o registraci vozidla byly uvedeny údaje o druhu vozidla „nákladní automobil“ s počtem míst k sezení „4“. Dle žalovaného se v daném případě jednalo o okolnost hodnou zřetele, protože na rozdíl od jiných případů posuzovaných žalovaným, kdy byla poskytnuta přeprava formou taxislužby vozidlem, které nebylo zapsáno do evidence vozidel taxislužby, ale bylo kategorie L nebo M1, v posuzovaném případě byla poskytnuta komerční přeprava cestujících vozidlem N1, což zákon o silniční dopravě neumožňuje. Dle žalovaného tak prvostupňový orgán nepřekročil zákonné meze.
38. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odůvodňující výši pokuty jsou nepřiléhavá. K argumentaci o posouzení dopadů pokuty žalovaný uvedl, že správní orgány jsou povinny přihlížet při ukládání pokuty k osobním poměrům u fyzické osoby nepodnikajících. Osobní a majetkové poměry fyzických osob podnikajících obecně nejsou posuzovány, při uložení výše pokuty je však postupováno mj. s přihlédnutím k povaze a závažnosti přestupku a dále pak k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem v mezích maximální výše stanovené pokuty tak, aby výše uložené pokuty nebyla likvidační. Avšak uložená sankce musí pro obviněného představovat negativní důsledek. Přestože se uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu netýkaly skutku vytýkaného žalobci, jednalo se o skutky, které byly spáchány při provozování taxislužby, tedy v rámci skutkově shodného jednání, a týkaly se především úvah o posouzení likvidačního vlivu uložené pokuty na daný podnikatelský subjekt, nikoliv úvah přiměřenosti pokuty za spáchané protiprávní jednání žalobcem.
39. Žalobce poukázal na průměrný výdělek v daném podnikatelském segmentu řidičů osobních a malých dodávkových automobilů, avšak podle informačního systému nebyly údaje diferencovány. Průměrný výdělek řidičů malých vozidel nebylo možné považovat za relevantní pro posouzení likvidačního dopadu, protože případný likvidační dopad se musí posuzovat vždy vůči konkrétní osobě. Žalobce navíc v daném případě nebyl řidičem, a tak pro něj nebyl průměrný výdělek řidičů relevantní.

40. K námitce žalobce týkající se délky řízení žalovaný uvedl, že délku řízení nepovažuje za nepřiměřenou.
41. Žalovaný tedy navrhl soudu, aby podanou žalobu zamítl.

V. Jednání před soudem

42. Právní zástupce žalobce při jednání před soudem setrval na podané žalobě. Zejména s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Engel proti Nizozemí a nález Ústavního soudu I. ÚS 554/04 ze dne 31. 3. 2005 zdůraznil, že při stanovování výše trestu mělo být přihlédnuto k délce přestupkového řízení, která u žalobce překračovala zákonné lhůty 30 a 60 dnů. Zopakoval také výhrady k posuzování přitěžujících okolností vztahujících se k přepravě nákladním autem a nevybavení neevidovaného vozidla.
43. Zástupce žalovaného zopakoval, že vozidlo bylo evidováno jako nákladní, nikoli jako osobní, z čehož plynuly zákonné konsekvence. Žalobce neposkytl součinnost, nedoložil smlouvy, nebyly shledány polehčující okolnosti, což souhrnně odůvodňovalo vyšší sazbu pokuty. Dle žalovaného není sporu o tom, že zákonem stanovená délka řízení byla překročena, avšak délka řízení není automaticky hlediskem pro zmírnění trestu předpokládaným zákonem, jak plyne z judikatury, neboť stát kompenzuje délku řízení jiným způsobem. Délka řízení cca 17 měsíců není natolik vysokým excesem v překročení zákonných lhůt.
44. K důkazům navrženým v žalobě spočívajícím v rozhodovací praxi žalovaného žalovaný podotknul, že drtivá většina účastníků těchto rozhodnutí je zastoupena stejným právním zástupcem jako žalobce, tudíž je mu z jeho advokátní činnosti známa. Důkaz sdělením Ministerstva práce a sociálních věcí není dle žalovaného relevantní.
45. Žalobce své návrhy odůvodnil tím, že dle judikatury musí soudu rozhodovací praxi žalovaného dokazovat, navíc ve chvíli, kdy není veřejně dostupná a v průběhu času se měnila.
46. Žalovaný připustil, že v dubnu 2018 automaticky neukládal pokutu 150 000 Kč jako v projednávaném případě, nicméně bylo tomu tak s přihlédnutím k daným přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.

VI. Posouzení věci soudem

47. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, které žalobce směřoval do provedení dokazování s tím, že bylo provedeno toliko na základě protokolu o kontrole, proti určitosti výroku rozhodnutí a do výše uložené pokuty.
48. Předně k prvnímu žalobnímu bodu nelze přisvědčit žalobci v jeho výhradách proti podkladu řízení, jímž se stal protokol o kontrole, bez výsledku kontrolující osoby, což žalobce namítal pravděpodobně z hlediska ověření pravdivosti údajů v protokolu. Žalobce v podané žalobě neuvedl žádné konkrétní výhrady proti kontrolním zjištěním, žalobu nesměřoval do nedostatečně zjištěného stavu věci ohledně časových, místních a věcných

kontrolních zjištění. Nedostatek výsledku kontrolující osoby namítl až v žalobě. Proto není dán důvod k pochybnostem o pravdivosti zjištění uvedených v protokolu o kontrole, a tedy platí to, co několikrát k podobným výhradám účastníků přestupkových řízení, které zástupce žalobce standardně zastupuje, již správní soudy judikovaly, totiž, že protokol o kontrole se všemi jeho zákonnými náležitostmi je veřejnou listinou, která není-li prokázán opak, je legitimním důkazem o pravdivosti toho, co je v ní uvedeno. Žalobce své námitky nesměřoval ke skutkovému stavu věci tak, jak byl v protokole o kontrole zaznamenán. Proto nebylo důvodné tento stav ověřovat výsledkem kontrolující osoby. Prvostupňový orgán tak shromáždil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí.

49. K druhému žalobnímu bodu, v němž žalobce namítá nesrozumitelnost a nedostatečnost vymezení protiprávního jednání tak, aby žalobce seznal jakého porušení a jaké povinnosti se dopustil, nelze než jen odkázat na prvostupňové rozhodnutí, v jehož výroku pod bodem A) je naprosto jasné a jednoznačně uvozena a vymezena právní kvalifikace přestupků dle § 35 odst. 1 písm. a) a § 35 odst. 2 písm. w) s uvedením, jak se těchto přestupků žalobce dopustil, totiž jednáním v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) a § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, a to v rámci přepravy formou taxislužby v konkrétním čase, na konkrétní trase a konkrétním vozidlem značky Renault Clio, aniž by měl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopii a aniž by vozidlo měl zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Těmito konkrétními jednáními, o nichž také bylo vedeno odvolací řízení a rozhodováno v napadeném rozhodnutí, které tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, bylo zcela jednoznačně vymezeno jednání žalobce, tudíž nemohly být dány pochybnosti o tom, že by žalobce nevěděl, jak se vytýkaných přestupků dopustil a nehrozilo riziko zaměnitelnosti v tom, že by žalobce mohl být za stejné jednání postižen znovu. Týkají-li se námitky žaloby nevymezení jednání žalobce toliko dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona, a to patrně v tom, že není uveden bod 1. nebo 2. vztahující se ke konkrétní povaze chybějícího dokladu, pak z popisu jednání žalobce ve výroku rozhodnutí zcela zřejmě vyplývá, že šlo o doklad osvědčující oprávnění k podnikání v oblasti taxislužby a nikoliv o jiné doklady vztahující se ke zcela jinému druhu dopravy. K tomu bylo vedeno celé řízení, k tomu se žalobce vyjadřoval, podával odvolání, nelze tedy dovozovat, že by rozhodnutí bylo pro žalobce nesrozumitelné a že by tím byl v procesu projednávání přestupku a v odvolacím řízení zkrácen na svých procesních právech.
50. Soud neshledal jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani žádnou z dílčích námitek, které žalobce uplatnil proti výši udělené pokuty.
51. Soud opakovaně poukazuje na judikaturu, která vyslovila, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu správních soudů z pohledu, zda správní orgán správní uvážení nezneužil či zda jeho meze nepřekročil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Soud tak při přezkumu zákonnosti uložené pokuty posuzuje, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).
52. V souzené věci tedy stanovení výše pokuty záviselo na správním uvážení, které muselo vzít v úvahu veškerá hlediska vztahující se k jednání a osobě žalobce, tj. povahu a závažnost

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

projednaných přestupků a i majetkové poměry – v této věci nikoliv řidiče, ale dopravce, kterým byl žalobce. Do správního uvážení nenáleží hypotézy žalobce o tom, jak je přístupováno k hodnocení dopravců v systému Uber na základě jím jen dovozaného politického zadání či úvah o organizované skupině. Uvedené námitky žalobce se nejspíše rekrutují z množství sankcí udělených právě přeprávcům provozujícím přepravu v aplikaci Uber, které však jsou důsledkem porušování předpisů taxislužby v důsledku již soudně potvrzených nároků na dodržování zákonných podmínek přepravy touto službou srovnatelných s podmínkami taxislužby.

53. V souzené věci se žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 7-10 zcela dostatečně a přiléhavě vypořádal s tím, jaké úvahy ke stanovení výše pokuty v částce 150 000 Kč vedly. Předně, zcela v souladu s logickým usuzováním a skutkovým stavem lze shledat jeho úvahu, že nejzávažnějším bylo posouzení jednání žalobce spočívající v tom, že provozoval taxislužbu vozidlem, které není evidováno jako vozidlo taxislužby (§ 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě). V uvedené souvislosti správní orgán odůvodnil, v čem spočívá vysoká závažnost jednání z hlediska odpovědnosti dopravce za bezpečnost cestujících a z hlediska dohledu nad způsobem provozování dopravy. Otázka, zda šlo či nešlo o nákladní vozidlo, hrála roli jen v tom, že, vzhledem k tomu, že bylo úředně registrováno jako nákladní automobil, nesplňovalo předpoklad pro možný zápis do evidence vozidel taxislužby, což nemění nic na zjištění, že nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. V úvahách o výši pokuty však může mít dílčí význam v tom, že jimi byly přepravovány osoby, ač takovým automobilem na odpovědnost dopravce a z hlediska garancí právních předpisů být přepravováni nemají. Na úvahách správních orgánů však je podstatné, že žalobce byl sankcionován za již výše zmíněný závažnější přestupek, přičemž k druhému přestupku dle § 9 odst. 2 písm. a) přihlédl jako k přitěžující okolnosti, takže ve výsledku, postupujíc podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, postihl žalobce v menší míře a uložil pokutu ve výši 150 000 Kč, když neaplikoval možnou zásadu asperační de § 41 odst. 2 zákona, a tím došlo ke snížení horní hranice trestu. Namítá-li tedy žalobce nepřiměřenost výše trestu srovnáním s jednáními ostatních dopravců v obdobné dopravě, nebere v úvahu postup správních orgánů v dané věci, kdy žalobci mohla být uložena pokuta až ve výši 420 000 Kč. Správní orgány tak ve své úvaze a v dané věci nevybočily z mezí logického usuzování, k čemuž přistupuje i okolnost daná vlivem času – postupující konkrétnější povědomí dopravců v aplikaci Uber o protiprávnosti této činnosti, jak vyplývá ze spisu a ostatně i z rozhodnutí, která žalobce připojil k podanému odvolání.
54. Soud pro úplnost konstatuje, že ve vztahu k uvedeným deliktům žalovaný respektoval věcný i časový význam postihu protiprávního jednání žalobce včetně dalších skutečností, které měly vliv na úvahu o zvýšení pokuty oproti jiným případům, které žalobce dokládá rozhodnutími připojenými k podanému odvolání. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný kromě povahy vozidla, které by vůbec nemohlo být zapsáno do evidence vozidel taxislužby ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb. přihlédl jako k přitěžující okolnosti, a to k nedostatku vybavení tak, aby mohlo být specifikováno jako poskytující přepravu osob, byť nebylo zapsáno v evidenci taxislužby. To proto, že i při absenci evidence vozidla, žalobce přepravu uskutečňoval, avšak jeho služba nebyla označena, čímž nebyla seznatelná odpovědnost dopravce, který službu poskytuje. Žalobce se mýlí, má-li za to, že byl sankcionován za toto jednání, ačkoliv taxislužbu neprovozuje. Provozoval však přepravu cestujících aplikací Uber, jejíž podmínky oproti taxislužbě, jak bylo judikováno, nemohou

být zmírněny a je na ně kladen stejný nárok jako na provoz taxislužby. Žalobce tak mohl být a také byl proto sankcionován jen za jednání podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona (viz výrok rozhodnutí), nikoliv za porušení § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě z hlediska jeho vybavení. Nedostatek vybavení však byl hodnocen, a to naprosto adekvátně, jako okolnost, která žalobci přitěžuje, v tom, že provozoval-li veřejnou dopravu a tuto službu nabízel, tím spíše rozhoduje, že tak činil navíc bez náležitého vybavení, při nezajištění dalších zákonem požadovaných náležitostí, které jsou kontrolovatelné a zakládající odpovědnost za přepravní službu. V uvedeném se správní uvážení promítající se do vyšší pokuty než v případech, které dokládal žalobce, odlišuje a je důkazně i dostatečným odůvodněním v napadeném rozhodnutí podloženo.

55. Uložení pokuty za jen jedno – závažnější jednání při nevyužití uložení pokuty ve vyšší sazbě dle zásady absorpce, s přihlédnutím k dalším přitěžujícím okolnostem a ke správní praxi směřující k podstatnému zvyšování pokut s ohledem na vývoj a charakteru činností dopravců využívajících aplikaci Uber a i s ohledem i na dosavadní judikatorní náhled Nejvyššího správního soudu k ukládání částky 100 000 Kč (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 As 266/14), se pokuta ve výši 150 000 Kč nejvíce jako nepřiměřená.
56. Uvedené platí tím spíše, že žalobce k výzvě správního orgánu nedoložil své majetkové poměry pro účely posouzení možného likvidačního charakteru pokuty. Žalobce byl vyzván k součinnosti ohledně jeho poměrů, což nepopírá, avšak v žalobě namítá chybějící úvahy ohledně stanovení majetkových poměrů odhadem, ačkoliv toto správní orgány nemohly učinit bez znalosti osobních poměrů žalobce, zvláště když je žalobce jako podnikatel činný i v jiných oborech podnikání, jak vyplývá z výpisu z živnostenského rejstříku, který je založen ve správním spise. Z uvedených důvodů žalovaný nemohl vycházet z dostatečně průkazných údajů, tedy ani ze žalobcem navrhovaného sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí jen k průměrnému hrubému měsíčnímu výdělku v podnikatelském segmentu řidičů a taxikářů. Provedení tohoto důkazu před soudem by samo o sobě nepřineslo relevantní údaje k odpovídající správní úvaze žalovaného, proto soud touto listinou neprovedl při dokazování. Žalovaný neměl náležité podklady k tomu, aby seznal likvidační účinek pokuty. Žalobcem požadovaný úsudek ohledně stanovení majetkových poměrů odhadem nemá žádnou oporu v podkladech řízení, které mohly být zjištěny toliko v součinnosti se žalobcem, když správní orgány neměly o osobních i podnikatelských poměrech žalobce žádné povědomí.
57. Pro úplnost je třeba připomenout, že uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek. Městský soud připomíná, že smyslem posuzování ekonomických poměrů pachatele optikou likvidačního charakteru ukládané pokuty je, aby tato fakticky nevedla k jeho likvidaci. To ale neznamená, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry by měl vést k závěru, že pokutu nelze uložit. Soud v této souvislosti připomíná závěry výše zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 9/2008, podle něhož *„Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“*

58. Žalobce možný likvidační následek výše uložené pokuty nikterak nenaznačil. Likvidační charakter pokuty nejenže nenamítal, ale taková skutečnost nevyplynula ani ze správního spisu. Pokud správní orgán sám vyzýval žalobce k doložení osobních a majetkových poměrů, ačkoliv v případě likvidačních následků by bylo jediné logické očekávat výraznou aktivitu žalobce v doložení, zda je výše pokuty způsobila značně ohrozit či způsobit např. platební neschopnost žalobce, zánik jeho podnikání případně, exekuční řízení, existenční potíže jeho rodiny. Takové skutečnosti žalobce neuváděl ani nedokládal.
59. Soud považuje výši uložené pokuty za přiměřenou a dostatečně odůvodněnou, a proto neshledal důvod k provedení dokazování dalšími, žalobcem neupřesněnými rozhodnutími žalovaného v obdobných případech, zvláště jestliže rozhodnutí připojená žalobcem k podanému odvolání s ohledem na výše uvedené odlišnosti v této věci neodůvodňovala vybočení ze správní praxe a žalobce další případy, které by byly srovnatelné, neuvedl.
60. Městský soud tak s ohledem na výše uvedené skutečnosti neshledal v odůvodnění výše pokuty žádné pochybení správních orgánů a neshledal důvodným ani návrh žalobce na moderaci výše pokuty.
61. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23 (publ. pod č. 2672/2012 Sb. NSS), smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. I při návrhu žalobce na moderaci sankce se pak uplatňuje zásada dispoziční. Je tedy na žalobci, aby nejenom v obecné rovině učinil návrh na moderaci sankce, ale aby rovněž dostatečně konkrétně a individualizovaně popsal, z jakých důvodů by měl soud uložený trest snížit, případně aby k tomu předložil důkazy.
62. Soud s ohledem na výše uvedené závěry konstatuje, že pokuta ve výši 150 000 Kč byla uložena v souladu se zákonem, neboť tato pokuta naplňovala svůj účel jak z pohledu citelnosti pro žalobce, tak z hlediska individuální i generální prevence. Zároveň soud neshledal jakékoliv právně významné důvody, aby byla takto uložená pokuta dále snižována s využitím moderačního práva dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť nebyla uložena v nepřiměřené výši, jak shora rozvedeno. Správní orgány podle názoru soudu při určení konkrétní výše sankce nevybočily z mezí vytyčených zákonem, ani správní uvážení nezneužily. Soud s poukazem na výše popsaná judikatorní východiska, ale i na svou judikaturu připomíná, že soudní řád správní umožňuje správnímu soudu výši uložené sankce moderovat výhradně v případě, kdy je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Není-li uložena výše sankce nepřiměřená, nemůže splňovat atribut zjevně nepřiměřené výše sankce.
63. Důvodem pro snížení pokuty nemohla být ani žalobcem tvrzená nepřiměřená délka správního řízení. Správní řád ve svém § 71 odst. 3 stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí, jedná se však o lhůty pořádkové, jejichž nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť se nedotýká hmotných práv účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení lhůt *a priori* nemůže vést ke zmírnění sankce, která je stanovena s ohledem na okolnosti a závažnost dané věci. Pro úplnost soud uvádí, že se v nyní projednávané věci se jedná o dobu cca 17 měsíců. Zejména však platí, jak Nejvyšší správní soud v tomto ohledu

v minulosti potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Městský soud poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, podle nichž *„Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení.“... „S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“* Ani k této námitce soud neshledal důvod se od této judikatury jakkoli odchýlit.

VII. Závěr a náklady řízení

64. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
65. O náhradě nákladů účastníků řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, pak náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 2. února 2022

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.